

Autorský manuál časopisu Sacra
ISSN 1214-5351
(závazný od čísla 1/2017)

Obsah

I. Způsob poskytnutí příspěvků, jejich rozsah a podoba.....	1
Způsob poskytnutí příspěvků.....	1
Typy příspěvků a jejich rozsah	1
Základní náležitosti	2
Formátování textu.....	2
Citační norma.....	3
II. Seznam použité literatury	3
Prameny	3
Sekundární literatura	5
III. Citace v textu a v poznámkách pod čarou	6
Příklady.....	7
IV. Vzorová ukázka textu se seznamem použité literatury.....	7
Citace pramenů.....	7
Citace sekundární literatury	9
Seznam zkratk a závěrečný seznam literatury.....	10

I. Způsob poskytnutí příspěvků, jejich rozsah a podoba

Způsob poskytnutí příspěvků

Autoři nabízejí své texty redakci v elektronické podobě, a to buďto ve formě emailové přílohy zaslané na adresu redakce (casopissacra@gmail.com) nebo šéfredaktora, případně na některém z jiných elektronických médií (disk CD nebo DVD) doručených poštou nebo osobně na adresu Sacra, Ústav religionistiky MU, Arna Nováka 1, Brno 60200.

Preferovanými formáty souboru jsou doc nebo docx.

Typy příspěvků a jejich rozsah

a) Články a studie: 15–25 stran. Do rozsahu spadá i závěrečný seznam použité literatury.

b) Rozhledy, polemiky, rozhovory, zprávy a recenze: do 10 stran (stejných parametrů jako v případě článků a studií). Závěrečný seznam použité literatury obsahují i zprávy a recenze, pokud zmiňují jiné zdroje než ty, o kterých bezprostředně zpravují.

Základní náležitosti

a) **Veškeré příspěvky** jsou opatřeny jasně identifikovatelným titulem, případně podtitulem, a zkratkou působiště autora (např. „FF MU, Ústav religionistiky“).

b) V případě článků, studií, rozhledů a polemik následuje e-mailová adresa.

c) V **článcích a studiích** dále pokračuje anglickojazyčné resumé (**Abstract**) v rozsahu 10–15 řádků (cca 600–900 znaků) a klíčová slova anglicky (**Keywords**) a česky (**Klíčová slova**)

d) Je-li příspěvek součástí **grantového projektu**, vyznačuje se to pomocí poznámky pod čarou vyznačené hvězdičkou („*“) bezprostředně za příjmením autora.

Ukázka podoby souboru zaslaného příspěvku:

Název příspěvku: Velkým písmenem za „:“ případně podtitul

Jméno Příjmení, FF MU, Ústav religionistiky

e-mail: adresa@mail.com

Abstract

English Title: Capital Letters

[Abstract is written in full sentences.]

Keywords

[small letters at each word, words separated by comma, without dot at the end]

Klíčová slova

[malé písmeno na začátku, odděluje se čárkou, bez tečky na konci]

[Samotný text]

Seznam použité literatury

Formátování textu

a) **samotný text:** písmo Times New Roman, velikost 12, řádkování 1,5

b) **nadpisy:** vyznačují se tučně, bez formátování

c) **poznámky pod čarou:** písmo Times New Roman, velikost 10, řádkování 1

d) **kratší citace:** přímo v textu, používají se české uvozovky („nahore a dole“).

e) **delší citace:** zarovnávají se do bloku: mezery nahoře a dole (1/2 řádku a řádek), vlevo a vpravo (2 cm); písmo Times New Roman, velikost 10, řádkování 1; neohraničují se uvozovkami a nepíší se kurzívou

f) **citace v pramenných jazycích:** časopis upřednostňuje latinku. Pokud možno, texty v jazycích užívajících jiných abeced prosím transkribujte či transliterujte podle zvyklostí běžných v daném oboru – vyhněte se tak možným problémům při formátování, sazbě či tisku.

g) **tabulky, grafy, obrázky:** nevkládají se do textu, ale poskytují se v samostatné příloze označené čísly. V textu je vyznačeno jejich přesné umístění včetně popisků, vysvětlivek nebo rozšiřujících poznámek. Obrázky a grafy jsou přijímány ve formátu TIF nebo JPG.

Citační norma

Citační norma časopisu Sacra vychází z normy APA (český úvod zde: http://is.muni.cz/do/rect/el/estud/prif/ps11/metodika/web/ebook_citace_2011.html#APA.zasady_tv_orby; rozsáhlý anglický tutorial se nachází např. zde: <http://www.apastyle.org/learn/tutorials/basics-tutorial.aspx>), kterou rozvíjí na základě potřeb publikování v religionistice. Jednotlivé případy řeší příklady uvedené níže.

II. Seznam použité literatury

Je uveden za textem studie pod tučným nadpisem „**Seznam použité literatury**“. Seznam se rozděluje na „**Prameny**“ a „**Sekundární literaturu**“. Internetové zdroje se neuvádějí zvlášť, nýbrž pod Prameny nebo Sekundární literaturou (podle povahy obsahu).

Prameny

a) kritické vydání pramene s obecně známým autorem:

Ioannes Malalas, *Chronographica*. L. Dindorf (Ed.) (1831). Bonn: Weber.

[Na jména uvedená za názvem díla se nevztahuje inverze jména a příjmení.]

[Jméno autora psáno s ohledem na současný odborný úzus.]

Adamus Bremensis, *Gesta Hammaburgensis ecclesiae pontificum*. G. H. Pertz (Ed.) (1846). *Adami Gesta Hammaburgensis ecclesiae pontificum*, Hannoverae: Bibliopolii Hahniani.

[Název díla uveden s ohledem na současný odborný úzus.]

[V případě, že se název díla odlišuje od názvu, pod nímž je dílo vydáno, je název, pod nímž je dílo vydáno, až za jménem editora.]

[Tvoří-li dílo ústřední část publikace, píše se jeho název kurzívou.]

b) kritické vydání pramene bez obecně známého autora:

La doctrine des douze apôtres (Didache), (Sources chrétiennes 248). W. Rordorf & A. Tuilier (Eds.) (1998/1979). Paris: Le Cerf.

c) kritické vydání pramene bez obecně známého autora, který je součástí korpusu pramenů:

Actus Petri cum Simone. In R. A. Lipsius & R. Bonnet (Eds.) (1891), *Acta Apostolorum Apocrypha I* (pp. 45–77). Leipzig: Hermann Mendelsohn.

d) kritické vydání korpusu pramenů:

Novum Testamentum Graece. E. Nestle & K. Aland (Eds.) (1979). Stuttgart: Deutsche Bibelgesellschaft.

e) překlad samostatně publikovaného pramene s obecně známým autorem:

Platón, *Faidón*. Přel. F. Novotný (2005). Praha: Oikúmené.

Kosmas, *Kosmova kronika česká*. Přel. L. Hrdina (1975). Praha: Svoboda.

[Na jména uvedená za názvem díla se nevztahuje inverze jména a příjmení.]

f) překlad pramene bez obecně známého autora, který je součástí korpusu pramenů:

Skutky Petrovy. Přel. R. Dostálová. In J. A. Dus (Ed.) (2003), *Příběhy apoštolů: Novozákonní apokryfy II* (pp. 105–167). Praha: Vyšehrad.

g) překlad pramene s obecně známým autorem, který je součástí korpusu pramenů od téhož autora:

Filón Alexandrijský, O stvoření světa. Přel. M. Šedina (2002). In Filón Alexandrijský, *O stvoření světa. O Gigantech. O neměnnosti Boží* (pp. 10–89). Praha: Oikúmené.

h) překlad pramene s obecně známým autorem, který je součástí korpusu pramenů různých autorů:

Filostratos, Životopis Apollóna z Tyany. Přel. F. Štuřík. In R. Dostálová et al. (Eds.) (1970), *Antická próza: O cizích osudech* (pp. 141–395). Praha: Odeon 1972.

[Rozsah stran bez mezer; oddělen pomlčkou, nikoli spojovníkem.]

Jan Malalas, Svědectví Jana Malaly. Přel. R. Dostálová. In J. A. Dus (Ed.) (2003), *Příběhy apoštolů: Novozákonní apokryfy II* (pp. 164–167). Praha: Vyšehrad.

ch) předklad korpusu pramenů bez autora a zřejmého překladatele/editora:

Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona. Český ekumenický překlad (2008/1985). Praha: Česká biblická společnost.

[Za lomítkem se uvádí i rok prvního vydání v případě, kdy je výraznější časový odstup mezi prvním vydáním a vydáním citovaným.]

Sekundární literatura

a) monografie s jedním autorem:

Sperber, D. (1996). *Explaining Culture: A Naturalistic Approach*. Oxford: Blackwell.

[V angličtině se v názvu titulu píše všechna slova vyjma spojek a členů s počátečním velkým písmenem.
Podtitul se vyznačuje VÝLUČNĚ dvojtečkou a následuje opět velké písmeno ve všech případech]

Sperber, D. (1996a). *Explaining Culture: A Naturalistic Approach*. Oxford: Blackwell.

[Pokud od téhož autora (či kolektivu autorů) citujeme více publikací z jednoho roku, v textu i seznamu literatury za rok vydání doplňujeme malé písmeno.]

Janowitz, N. (2003). *Magic in the Roman World: Pagans, Jews and Christians*. London – New York: Routledge.

[Pokud má monografie (nebo sborník) více míst vydání nebo vydavatelů, pak jednotlivé údaje oddělit pomlčkou:]

b) monografie se dvěma až třemi autory:

McCauley, R. N. & Lawson, E. T. (2002). *Bringing Ritual to Mind: Psychological Foundations of Cultural Forms*. Cambridge: Cambridge University Press.

Beard, M., North, J., & Price, S. (1998). *Religions of Rome I: A History*. Cambridge: Cambridge University Press.

c) monografie s více jak šesti autory:

Eco, U. et al. (1995). *Interpretácia a nadinterpretácia*. Bratislava: Archa.

d) monografie bez autora:

Webster's New Collegiate Dictionary. (1961). Springfield: G. & C. Merriam.

e) článek/studie ve sborníku:

Wiebe, D. (2004). Critical Reflection on the Modes of Religiosity Argument. In H. Whitehouse & L. H. Martin (Eds.), *Theorizing Religions Past: Archeology, History, and Cognition* (pp. 197–213). Walnut Creek: Alta Mira Press.

[Rozsah stran bez mezer; oddělen pomlčkou, nikoli spojovníkem.]

[Na jména uvedená za názvem díla se nevztahuje inverze jména a příjmení.]

f) článek/studie v časopise:

Boyer, P. (1998). Cognitive Tracks of Cultural Inheritance: How Evolved Intuitive Ontology Governs Cultural Transmission. *American Anthropologist*, 100, 876–889.

Harmon-Vukić, M., Upal, M. A., & Sheehan, K. J. (2012). Understanding the Memory Advantage of Counterintuitive Concepts. *Religion, Brain & Behavior*, 2(2), 121–139.

[Rozsah stran bez mezer; oddělen pomlčkou, nikoli spojovníkem.]

g) nepublikovaná dizertační práce:

Chalupa, A. (2008). *Římské náboženství a příchod principátu: Změna, nebo kontinuita?* Disertační práce. Masarykova univerzita, Brno.

h) Dokument na webu:

i) Jednotlivá webová stránka

GVU's 8th WWW user survey. (n.d.). Nalezeno [8.8.2000] na http://www.cc.gatech.edu/gvu/user_surveys/survey1997-10/

[V případě neznámého data vydání se užívá zkratka n.d. (no date).]

ii) Článek v časopise vydávaném online

Fredrickson, B. L. (7.3.2000). Cultivating positive emotions to optimize health and well-being. *Prevention & Treatment*, 3, Article 0001a. Nalezeno [20.11.2000] na <http://journals.apa.org/prevention/volume3/pre0030001a.html>

iii) Kapitola či heslo v jednotce vyššího řádu vydané online

Cognitive Science of Religion. In *Wikipedia: The Free Encyclopedia*. Nalezeno [8.9.2014] na http://en.wikipedia.org/wiki/Cognitive_science_of_religion

III. Citace v textu a v poznámkách pod čarou

a) Citace sekundární literatury:

Pokud je daná pasáž součástí věty, je uváděna v závorkách. V případě odkazu na větší stránkový rozsah používáme pomlčka bez mezer.

(Sperber, 1996: 128–130) nebo (Sperber, 1996a: 128–130)

(McCauley & Lawson, 2002: 45)

(Beard, North & Price 1998: 89)

(Eco et al., 1995: 45)

(viz Wiebe, 2004: 198–202)

(srov. Boyer, 1998: 888)

Pokud je jméno autora zmíněno v předchozí části věty, potom stačí uvést pouze rok vydání a příslušnou stranu.

b) Citace pramene bez známého autora:

V případě, že je v textu citován pramen bez obecně známého autora uvádí se do závorky místo jména autora zkrácený název pramene, který je **třeba uvést v samostatném seznamu před seznam literatury**.

V případě citace **biblického textu** se užívají zkratky jednotlivých biblických knih a není třeba je uvádět samostatně v seznamu zkratek.

Příklady

Spor o daň císaři (Mt 22,15–22) je jednou z nejcitovanějších pasáží v otázce vztahu křesťanství a světské moci.

Pascal Boyer (1998: 877) se domnívá, že přenos kulturních představ je zásadním způsobem ovlivněn možnostmi lidské kognitivní výbavy.

Někteří autoři se domnívají (např. Boyer, 1998), že přenos kulturních...

V roce 1998 vydal Boyer studii, ve které se uvádí, že přenos kulturních představ je zásadním způsobem ovlivněn možnostmi lidské kognitivní výbavy (1998: 877).

Jak se někteří autoři domnívají (např. McCauley & Lawson, 2002: 45)...

ALE – Jak se McCauley a Lawson (2002: 45) domnívají...

Pokud je autorů více než tři a méně než šest (viz 1c) tak poprvé v textu takto:

Kolb, Wishaw a Shaw (2010) se domnívají...

následně: Kolb et al. (2010) dále tvrdí...

U šesti a více autorů vždy Eco et al.(1995).

Zkratky se do češtiny přepisují následovně: pp=s; 3rd ed=3. vydání; Ed./Eds.= Ed./Eds.; Vol.=roč., díl (u knihy). Čísla se píší slovy, pokud se však jedná o matematické či statistické údaje, tak číslicemi.

IV. Vzorová ukázka textu se seznamem použité literatury

Citace pramenů

Avšak určitá literární evidence tu je. Především máme již novozákonní scénu nasycení tisíců, která se již u Marka vyskytuje zdvojeně. Při nasycení pěti tisíců se zde skoro zdá, jakoby do něj ryba byla vložena až později:

Potom vzal Ježíš těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky (*eulogémen*), lámal chleby a dával učedníkům, aby je lidu předkládali. Také ty dvě ryby předložil všem (Mk 6,41; Mt 14,13–21, L 9,10–17).

Nasycení čtyř tisíců pak rybu tematizuje přímo ve spojení s „žehnáním“:

Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte?“ Řekli: „Sedm.“ Nařídil tedy zástupu usednout na zem; vzal těch sedm chlebů, vzdal díky (*kai labón tús hepta artús eucharistésas*), lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali; oni je předložili zástupu. Měli i několik rybiček (*isthudia oligá*); vzdal za ně díky (*eulogésas auta*) a nařídil, aby je také předkládali (Mk 8,5–7; srov. Mt 15,34–36).

(...)

Děj *Skutků Petrových* (SkPt) se odehrává převážně v Římě. Hlavní zápletku představuje konflikt apoštola s Šimonem kouzelníkem, kterého Petr nechal již dříve vyhnat z Jeruzaléma, který

však nyní v Římě „svými úskoky a svou mocí odlákal všechny,“ kteří uvěřili (SkPt 5). V příběhu proto Petr přichází do Říma, kde je zpraven o Šimonově působení, načež se vydá k domu ctěného Marcella, u něhož Šimon pobývá a který byl dříve vzorným křesťanem. Jelikož ho vrátný odmítne pustit do domu, Petr je nucen nalézt alternativní řešení, jak navázat s Šimonem kontakt:

Pak se Petr otočil, uviděl velikého psa na dlouhém řetězu, šel k němu a odvázal ho. Puštěný pes najednou promluvil lidským hlasem a řekl Petrovi (*uoce[m] humanam accipiens dixit ad Petrum*): „Co poroučíš, abych učinil služebníkovi nevyslovitelného živého Boha?“ Petr mu řekl: „Jdi dovnitř a uprostřed shromáždění řekni Šimonovi: ‚Petr ti vzkazuje: ukaž se lidem venku, kvůli tobě jsem totiž přišel do Říma, ty lotře, který jítíš prosté duše.‘“ Pes hned vběhl dovnitř, vyvolal zmatek mezi Šimonovými hosty, zdvihl přední tlapy a hlasitě promluvil (*et erigens priores pedes uoce maxima usus est et dixit*): „Šimone, Petr, služebník Kristův, který stojí u brány, ti vzkazuje: Ukaž se lidem venku, kvůli tobě jsem totiž přišel do Říma, ty lotře, který svádíš prosté duše.“ Když to Šimon slyšel a viděl ten neuvěřitelný zjev, došla mu řeč, kterou sváděl okolostojící, a všichni žasli (SkPt 9). (...) Pes pak oznámil, o čem jednal se Šimonem, a řekl andělovi a apoštolovi pravého Boha: „Petře, svedeš se Šimonem, nepřítelem Kristovým, i s těmi, kteří mu slouží, veliký zápas, ale obrátíš zpět na víru mnohé (z těch), které on svedl. Bůh se ti proto za tvé dílo odmění.“ Když pes domluvil, skácel se apoštolu Petrovi k nohám a vypustil duši (*deposuit spiritum*) (SkPt 12).

V zmíněné epizodě je snadné identifikovat kontraintuitivního činitele. Je jím mluvící pes, tedy živočich disponující v důsledku přítomnosti božského služebníka mentalitou. Psa je možné kódovat jako ^MPES. Patrně bude v tomto smyslu také reprezentován. Avšak nemělo by se zapomínat na další vlastnosti, kterými v popisu pes disponuje. Především porušuje mentalitu tím, že věští budoucnost. Možná také zvážit, zda bude jako kontraintuitivní reprezentován jev, že bezprostředně po splnění svého úkolu z neznámých příčin umírá (porušuje biologičnost). Zohlední-li tyto dvě dodatečné vlastnosti, můžeme kódovat jako ^MPES^{m+b}. Tyto dodatečné popisné faktory jsou však již po týdnu velmi výrazně zapominány, jak bylo ukázáno výše.

Parafráze tohoto příběhu se dochovala také v díle byzantského historika Jana Malaly z 6. století:

... [Petr] popadl řetěz, odvázal psa a řekl mu: „Běž k Šimonovi a řekni mu lidským hlasem: ‚Petr, služebník nejvyššího Boha, tě chce navštívit.‘“ Pes ihned vyběhl. A zatímco Šimon předváděl nějaké kouzelnické bludy, pes se uprostřed (cesty) zastavil a řekl Šimonovi lidským hlasem (*kai eipe autó anthrópiné fóné*): „Petr, služebník nejvyššího Boha, tě chce navštívit.“ Když slyšeli, že pes mluví lidským hlasem, divili se a říkali: „Kdo je Petr nebo Petrova moc, skrze niž pes mluvil, že přiměla psa, aby mluvil lidským hlasem a donesl mu odpověď?“ (...) A Šimon řekl psovi: „Rozkazuji ti odejít a říct Petrovi lidským hlasem, že Šimon řekl: ‚Přijď!‘“ Nato přišel Petr k Šimonovi a soutěžil s Egyptanem Šimonem v konání zázraků a zvítězil nad Šimonem mágem uzdravováním (Ióánnés Malalas, *Chronographia* X, 32, 253).

Zde pes disponuje výlučně mentalitou: ^MPES. Dodatečné vlastnosti nejsou vůbec jmenovány. Nemíjí to právě důsledkem vyšší míry zapamatovatelnosti kontraintuitivních činitelů, kterou již s relativně velkou mírou přesvědčivosti dokládají experimenty představené výše?

Citace sekundární literatury

Definice magie je pak téměř vždy určena relačně. Je tedy vymezena ne tím, čím je, ale naopak tím, čím není, nejčastěji pak náboženstvím (Smith, 1995: 16). Nejenom že magie postrádá svou vlastní nezávislou existenci a její reálnost je pouze stínová, její definice se navíc opírá o termín se stejně sporným vymezením a zatížený stejnými problémy, které do značné míry kopírují ty týkající se magie (Bremmer, 1999: 10). Stávající definice rozeznávají vesměs tři typy vztahů magie a náboženství: *privativní*, *abundantní* a *synonymní*. V případě *privativního* vztahu se magie v zásadě podobá náboženství, postrádá však některé z jeho charakteristických rysů. Jde tak většinou o primitivní formy představ a rituálů, ze kterých se pozdějším vývojem stává náboženství. Z časového hlediska tedy magie ještě není náboženství, obsahuje však v zárodku jeho veškerý potenciál. S opačným problémem se magie potýká v případě *abundantního* vztahu: zde magie naopak disponuje některými nadbytečnými rysy a představuje tak jakousi pokleslou, zdegenerovanou formu náboženství (Barb, 1963). Z časového hlediska tedy magie již není náboženstvím, i když jím dříve byla. Poslední z možností – *synonymní* vztah – naznačuje, že magie je buďto součástí náboženství, nebo je totožná s určitým aspektem celku nazývaného náboženství.

Tato hodnocení vycházejí, především v případě prvních dvou vztahů, z anachronického chápání náboženství, či spíše z normativního chápání křesťanství jako ideálního náboženství (Gager, 1992: 24–25; Phillips, 1986: 2718–2723). Polemická hrana těchto předložených vztahů je přitom evidentní: magie buďto neplní roli, kterou podle představ badatelů musí plnit náboženství, nebo je naopak překračuje a tím pádem je i rozvrací. I třetí, zdánlivě shovívavý přístup, nebere magii jako entitu schopnou existovat samostatně a asimiluje ji do jakési svého druhu náboženské subkategorie. Tyto distinkce jsou často nejasně podloženy, ne-li zcela arbitrární, neboť podobné tendence lze rozlišit a nalézt již uvnitř samotné kategorie náboženství (Smith, 1995: 15). Je zcela nepochybné, že u kořenů tohoto vztahu magie-náboženství pak často nestojí zájmy interpretační, ale polemické a apologetické, kdy je náboženství vzájemně zaměnitelné za křesťanství a magie za to, co nesplňuje jeho nároky nebo nevyhovuje jeho požadavkům (Bremmer, 1999: 12).

(...)

Tuto teorii zasazuje do komplexnějšího rámce bádání o počátcích křesťanského stolování Dennis Smith, když tematizuje křesťanské rituální jídlo v kontextu univerzální řecko-římské instituce banquetů (Smith, 2003: 3). Jídlo pro něj má především integrační funkci v rámci jedné rituální události (2003: 6). Obdobně Hal Taussig zkoumá, „co se můžeme o raném křesťanství naučit zkoumáním jednoho z jeho hlavních sociálních zvyků“ (Taussig, 2009: 5). Pro něj byly sváteční hostiny raného křesťanství především „společenským jevištěm, na kterém byla

vypracována raně křesťanská identita“ (2009: 19). Všem těmto autorům je východiskem známá formulace Mary Douglasové (1997: 36):

Jestliže je jídlo pojato jako kód, takto kódovaná zpráva se nachází ve vzorci vyjadřovaných sociálních vztahů. Zpráva je o různých stupních hierarchie, začleňování a vyčleňování, hranicích a překračování přes tyto hranice. Jako sex, i přijímání jídla má jak svůj sociální tak biologický komponent.

Seznam zkratek a závěrečný seznam literatury

Seznam zkratek:

SkPt Skutky Petrovy. Přel. R. Dostálová. In J. A. Dus (Ed.) (2003), *Příběhy apoštolů: Novozákonní apokryfy II* (pp. 105–167). Praha: Vyšehrad.

Seznam použité literatury:

Prameny:

Actus Petri cum Simone. In R. A. Lipsius & R. Bonnet (Eds.) (1891), *Acta Apostolorum Apocrypha I* (pp. 45–77). Leipzig: Hermann Mendelsohn.

Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona. Český ekumenický překlad (2008/1985). Praha: Česká biblická společnost.

Ioannes Malalas, *Chronographica*. L. Dindorf (Ed.) (1831). Bonn: Weber.

Jan Malalas, Svědectví Jana Malaly. Přel. Dostálová R. In J. A. Dus (Ed.) (2003), *Příběhy apoštolů: Novozákonní apokryfy II* (pp. 164–167). Praha: Vyšehrad.

Novum Testamentum Graece. In E. Nestle & K. Aland (Eds.) (1979). Stuttgart: Deutsche Bibelgesellschaft.

Skutky Petrovy. Přel. R. Dostálová. In J. A. Dus (Ed.) (2003), *Příběhy apoštolů: Novozákonní apokryfy II* (pp. 105–167). Praha: Vyšehrad.

Sekundární literatura:

Barb, A. A. (1963). The Survival of Magic Arts. In A. Momigliano (Ed.), *The Conflict Between Paganism and Christianity in the Fourth Century* (pp. 100–125). Oxford: Oxford University Press.

Betz, H. D. (1991). Magic and Mystery in the Greek Magical Papyri. In Ch. A. Faraone & D. Obbink (Eds.), *Magika Hiera: Ancient Greek Magic and Religion* (pp. 244–259). New York – Oxford: Oxford University Press.

Bremmer, J. (1999). The Birth of the Term ‘Magic’. *Zeitschrift für Papyrologie und Epigraphik*, 126, 1–12.

Gager, J. (1992). *Curse Tablets and Binding Spells from the Ancient World*. New York – Oxford:

Oxford University Press.

Phillips, Ch. R. (1986). *The Sociology of Religious Knowledge in the Roman Empire to AD 284* (*Aufstieg und Niedergang der römischen Welt II*, 16[3], 2677–2773). Berlin: de Gruyter.

Smith, D. (2003). *From Symposium to Eucharist: The Banquet in the Early Christian World*. Minneapolis: Fortress Press.

Smith, J. Z. (1995). Trading Places. In M. Meyer & P. Mirecki (Eds.), *Ancient Magic and Ritual Power* (pp. 13–27). Leiden: E.J.Brill.

Tambiah, S. J. (1968). The Magical Power of the Words. *Man*, 3, 175–208.

Tambiah, S. J. (1990). *Magic, Science, Religion and the Scope of Rationality*. Cambridge: Cambridge University Press.

Taussig, H. (2009). *In the Beginning was the Meal: Social Experimentation & Early Christian Identity*. Minneapolis: Fortress Press.